

[Blang.]

lig kirkepolitisk Diskussion, kunde jeg ønske ved denne Lejlighed at knytte nogle ganske faa Bemærkninger til det forelagte Lovforslag.

Det allerførste, jeg ønsker at sige, er dette, at jeg er ude af Stand til at forstaa, at man har slaaet denne Sag op paa den Maade, som man har gjort. Der er intet Forhold mellem Indholdet af dette Lovforslag og den Debat, der har fundet Sted om det her paa Rigsdagen. I 4 Aar har to Lejre staaet overfor hinanden, navnlig oppe i Landstinget, og udkæmpet de voldsomste Kampe om et Lovforslag, hvis Indhold er saa relativt uskadeligt som Indholdet i dette Lovforslag. Det er hartad utroligt.

Hvis man vil se paa Lovforslagets Historie, ved ærede Medlemmer af dette Ting, at den i Korthed er denne, at Kirkeministeren i det socialdemokratiske Ministerium Stauning, Pastor Dahl, under en saare vanskelig kirkelig Situation herhjemme gik til Rigsdagen og bad den om at nedsætte et Forhandlingsudvalg, repræsenterende den politiske Magtfaktor og Kirken, for at man paa en lempelig Maade kunde komme ud over de Vanskeligheder, man var stedet i. Folketinget sluttede sig med overvældende Flertal til dette Ministerens Forslag, og det gik herfra med 78 Stemmer for og 52 Stemmer imod. De, der stemte for, var det daværende Regeringsparti og det konservative Folkeparti, de, der stemte imod, var det radikale Venstre. Partiet Venstre delte sig, enkelte Medlemmer af Partiet stemte for, andre undlod at afgive deres Stemme, og atter andre stemte imod. Hvis man saa almindelig politisk paa Forholdet, vilde man have været aldeles forvisset om, at dette Lovforslag vilde være blevet ophøjet til Lov, idet det vilde være blevet vedtaget af Landstinget, og det saa meget mere, som det radikale Venstres virkelige Fører og politiske Ordfører her i Folketinget, det daværende ærede Medlem Hr. Ove Rode, fra Folketingets Talerstol havde slaaet fast, at Landstinget var aldeles uberettiget til at standse et Lovforslag, som havde Flertal i Folketinget, naar det var fremsat af en Regering, der havde det fornødne parlamentariske Flertal i Orden. Ikke desto mindre brød det radikale Venstre denne Teori, som var blevet fastslaaet under en almindelig politisk Generaldebat her, og sluttede sig sammen med Venstre i Landstinget om at opbyde bogstavelig talt alle til Raadighed staaende parlamentariske Midler for at hindre en Kommissions Nedsættelse. Det er dog den besynderligste Optræden, sam-

menholdt med Lovforslagets Indhold, som man overhovedet kan tænke sig.

Er der da noget i Lovforslaget, der kan foranledige Rigsdagens Partier til at stille sig paa den Maade, som her er sket? Det kan jeg ikke finde. Dette Lovforslag er intet Lovforslag om Adskillelse mellem Stat og Kirke. Det, at Socialdemokratiet ønsker Folkekirken og Staten adskilt, kan ikke være nogen politisk Nyhed for noget Menneske, der har Gran af politisk Indsigt, det har staaet paa Socialdemokratiets Program i over en Menneskealder, og at Socialdemokratiet vil benytte Lejligheden til, hvor som helst det kan, at virke for sit Programs Gennemførelse, kan heller ikke forundre nogen. Lovforslaget er ikke et Lovforslag om Indførelse af nogen Forfatning for Folkekirken. Der staaer overhovedet ikke i Lovforslaget et Ord derom. At der er Kredse i vort Folk, som ønsker en saadan Forfatning, kan ikke være nogen politisk Nyhed for Mennesker, der har Gran af politisk Indsigt, det har man vidst i den sidste Menneskealder. Lovforslaget ændrer ikke en Tøddel i de J. C. Christensen'ske Kirkelove af 1922, og derfor er jeg ganske ude af Stand til at begribe, at man blæser til Samling om den J. C. Christensen'ske Kirke Lovgivning af 1922. Dette Lovforslag ændrer ikke en Tøddel i disse Love, ikke et Komma. Nej, det er et almindeligt, uskyldigt Lovforslag om at nedsætte et Udvalg til at drøfte forskellige Ting, der en Gang maa ordnes i Forholdet mellem Stat og Kirke.

Jeg vil gerne endnu tilføje, at den højtærede Kirkeminister fuldt ud korrekte Stilling i denne Sag er det allerbedste Bevis for, at det, jeg her har sagt, er der rigtige. Havde der her foreligget et Lovforslag om Adskillelse mellem Stat og Kirke, og Kirkeministeren var mod en saadan Adskillelse, havde det været Kirkeministerens politiske Pligt at gøre Vedtagelsen af Lovforslaget til et Kabinetsspørgsmaal. Havde der foreligget et Lovforslag for Rigsdagen om Indførelse af en Kirkeforfatning, og den højtærede Kirkeminister var en Modstander af denne Forfatning, havde det været Kirkeministerens Pligt at have gjort Spørgsmaalet om dette Lovforslags Ophøjelse til Lov til et Kabinetsspørgsmaal. Men jeg kan dog ikke tænke mig Muligheden af, at den højtærede Kirkeminister paa noget Tidspunkt kan have drømt om at gøre Spørgsmaalet om Nedsættelse af en Kommission til et Kabinetsspørgsmaal. Dertil er denne Sag virkelig af alt for ringe Betydning, og derfor har Ministeren ogsaa